

Políbená ledem

PRÍBĚH ZE SVĚTA TRYLLŮ
KRONIKY KANINU

AMANDA HOCKINGOVÁ

COC
BOO

Políbená ledem

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Amanda Hockingová
Políbená ledem – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

AMANDA HOCKINGOVÁ

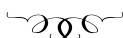
Políbená ledem

PŘÍBĚH ZE SVĚTA TRYLLŮ

KRONIKY KANINU

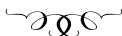

OBSAH

KAPITOLA PRVNÍ	ZAMLČENÍ	6
KAPITOLA DRUHÁ	VYHLÁŠENÍ	10
KAPITOLA TŘETÍ	DOMOBRANA	16
KAPITOLA ČTVRTÁ	VÝČITKY SVĚDOMÍ	22
KAPITOLA PÁTÁ	ARCHIV	27
KAPITOLA ŠESTÁ	TONÁREN	34
KAPITOLA SEDMÁ	ROZHOVOR	41
KAPITOLA OSMÁ	HÁDKA	45
KAPITOLA DEVÁTÁ	BOURAČKA	49
KAPITOLA DESÁTÁ	ISOLERA	55
KAPITOLA JEDENÁCTÁ	HALUCINACE	60
KAPITOLA DVANÁCTÁ	NÁVRAT	67
KAPITOLA TŘINÁCTÁ	LEKCE	74
KAPITOLA ČTRNÁCTÁ	VDĚK	80
KAPITOLA PATNÁCTÁ	IMPULZIVNOST	86
KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ	ODVOLÁNÍ	91
KAPITOLA SEDMNÁCTÁ	ZASE ZPÁTKY	95
KAPITOLA OSMNÁCTÁ	TREZOR	100
KAPITOLA DEVATENÁCTÁ	ETIKETA	106
KAPITOLA DVACÁTÁ	ZVONICE	114
KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ	KOMPLIKACE	121
KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ	POCHYBNOSTI	128

KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ	ÚDER	134
KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ	SOUŽENÍ.	139
KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ	MOTIV	144
KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ	STOIK	150
KAPITOLA DVACÁTÁ SEDMÁ	VIDINA	155
KAPITOLA DVACÁTÁ OSMÁ	ODSOUZENÍ	160
KAPITOLA DVACÁTÁ DEVÁTÁ	DILEMA	165
KAPITOLA TŘICÁTÁ	ZOUFALSTVÍ	170
KAPITOLA TŘICÁTÁ PRVNÍ	IZOLACE	175
KAPITOLA TŘICÁTÁ DRUHÁ	ROZLOUČENÍ	179
KAPITOLA TŘICÁTÁ TŘETÍ	OPERACE	185
KAPITOLA TŘICÁTÁ ČTVRTÁ	POLITIKA	191
KAPITOLA TŘICÁTÁ PÁTÁ	SVATBA	196
KAPITOLA TŘICÁTÁ ŠESTÁ	VYRUŠENÍ.	200
KAPITOLA TŘICÁTÁ SEDMÁ	VEČÍREK	205
KAPITOLA TŘICÁTÁ OSMÁ	IDYLA	210
KAPITOLA TŘICÁTÁ DEVÁTÁ	USMÍŘENÍ.	215
KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ	LÍBÁNKY	221
KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ PRVNÍ	PROTIOBVINĚNÍ.	227
KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ DRUHÁ	ŽALÁŘ	234
KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ TŘETÍ	LÉČKA	239
KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ ČTVRTÁ	RIVALITA.	242
KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ PÁTÁ	PÁD	247
KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ ŠESTÁ	VYHNANSTVÍ.	250
KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ SEDMÁ	O PĚT DNÍ POZDĚJI	256
SLOVNÍK		259
RODOKMEN RODINY BIÆELSE		263
RODOKMEN RODINY STRINNE		264

Zamlčení

Do obličeje mě štípaly sněhové vločky, takže jsem zavřela oči, sklonila hlavu a pobídla Blooma k rychlejšímu běhu. Na to, že patřil k největším z trallských koní v Doldastamu, byl překvapivě rychlý. Od těžkých kopyt mu odletoval sníh, když uháněl kolem kamenných hradeb města.

V hlavě mi zase začalo škubat – tupou bolestí od tržné rány na pravém spánku, těsně nad linií vlasů. Ránu drželo pohromadě šest stehů. Snažila jsem se ji ignorovat stejně jako pokaždé, když se během posledních dvou dní ozvala, a chytila jsem Bloomovy otěže pevněji.

Včera pozdě v noci jsme se s Ridleyem Dresdenem vrátili domů ze skojarského hlavního města Storvattenu. Bylo sice oficiálně rozhodnuto, že naše mise je u konce, ale s tím jsem se nedokázala smířit. Konstantin Black uprchl a královna Skojarů, kterou jsme měli najít, zůstávala dál pohřešovaná.

Všichni členové královské rodiny se podle všeho smířili s tím, že královna Linnea Biâelse je zřejmě mrtvá, že nejspíš byla zavražděna ještě dřív, než jsme s Ridleyem do Storvattenu přijeli, takže nám neúspěch nikdo nekladl za vinu.

Když nás Linnein švagr princ Kennet Biâelse vyprovázel ze zámku, spíš jako by měl obavy z toho, abychom si to příliš nevyčítali.

Kennet s námi došel do majestátní haly storvattenského paláce s ojíněnými stěnami tvarovanými tak, jako by nás obklopovaly vlny, a zastavil se s Ridleyem a se mnou u dveří.

„Je mi moc líto, že jsme nedokázali udělat víc,“ omluvila jsem se mu před rozloučením ještě jednou.

„Udělalí jste, co se dalo.“ Kennet si mě prohlížel a jeho akvamarínové oči jiskřily jako démanty. Ztěžka si povzdychl, až se mu téměř průsvitné žábry pod čelistí zatřepaly.

Pak mě vzal za ruku a vroucně ji sevřel. Horkost a síla jeho velkých dlaní mě sice překvapily, ale byla jsem tak otupělá, že jsem si to stěží uvědomovala. Neúspěch našeho poslání mě rozrušil a deprimoval a po ráně do hlavy předtím v noci jako bych pořád plula v mlze bolesti.

„Nebuďte na sebe příliš tvrdá, Bryn,“ pronesl Kennet zvukným hlasem. „Jste lepší, než si myslíte.“

„Jestli se chceme do Doldastamu dostat do setmění,“ ozval se Ridley, „měli bychom jet.“

„Ovšem.“ Kennet se mdle pousmál, ale odmítal mou ruku pustit. Pokusila jsem se mu úsměv oplatit, jenže ve svém stavu jsem to nedokázala.

Ridley mi otevřel dveře. Když jsme vyšli ven ze skleněného paláce, Kennet za námi zavolal: „Doufám, že vás zase uvidím. U nás máte oba dveře vždycky otevřené.“

Na to jsem nic neodpověděla, protože jsem už neměla nikdy v úmyslu vrátit se ani do Storvattenu, ani do tohoto paláce. Nenašla jsem Linneu, Konstantin utekl, takže nebyl důvod, abych se tu ještě někdy ukázala.

Když jsme odjížděli ze Storvattenu, moje vzpomínka na útěk Konstantina Blacka z vězení byla pořád ještě trochu rozostřená. Po ráně do hlavy jsem nedokázala jasně uvažovat

nebo si vybavit podrobnosti té události, při níž se moje lebka málem roztránila o kamennou stěnu vězení.

Ridley před naším odjezdem ze Storvattenu prozkoumal Konstantinovu celu. Doufal, že najde něco – pár vlasů, kousek látky –, co by mohl použít k jeho vystopování. Jenže Konstantin byl chytrý, a než se stal zrádcem Kaninu, sám dělal stopaře. Věděl, jak to v naší práci chodí, takže si dal záležet a nenechal tam po sobě nic, co by Ridley mohl použít. Tudíž jsme nemohli nijak zjistit, kam zmizel.

Během naší dlouhé cesty domů řídil Ridley. Já ležela s hlavou opřenou o studené okénko SUV a snažila jsem se srovnat si zmatené myšlenky.

O Konstantinovu útěku jsem řekla Ridleyemu pravdu: Že jsem šla dolů, abych se pokusila přivést Konstantina k rozumu a dostat z něj, co se stalo královně Linnee, jenže tou dobou už byl vězeň venku z cely. Že jsem schytala ránu do hlavy a Black utekl. Vynechala jsem jen jeden podstatný detail – nebyl to Konstantin, kdo se mnou praštil o zeď vězení tak, až jsem ztratila vědomí.

Byl to Viktor Dålig.

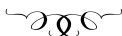
Ten Viktor Dålig, který se před patnácti lety pokusil svrhnout krále Everta a přitom zabil Ridleyho otce. Po tomhle nezdařeném převratu už o Viktorovi nikdy nikdo neslyšel ani ho neviděl.

Dokud se zničehonic neobjevil ve storvattenském žaláři, aby pomohl Konstantinu Blackovi na svobodu.

Věděla jsem, že to Ridleyemu musím říct, ale bála jsem se, že moje paměť nepracuje správně. Okolnosti toho útoku jsem si vybavovala zmateně a nejasně. Co když za moje přesvědčení, že jsem viděla Viktora, může jen trauma z poranění? Co když jsem si jeho tvář jen představovala, ale ve skutečnosti tam nebyl?

Když jsem teď uháněla na Bloomovi v padajícím sněhu a pobízela ho tvrdě kupředu, jako bych tak mohla uniknout

pravdě, uvědomila jsem si, čeho se bojím víc. Že moje vzpomínky jsou skutečné. Že tam Viktor Dálig byl, a já ho nezařadila. Že jsem nechala utéct dva nejhorší nepřátele našeho království.

Vyhlášení

Král k nám stál zády a ohříval si ruce nad plameny praskajícími v krbu. Království sevřel do spárů chlad, a dokonce i v paláci bylo slyšet poryvy ledového větru, který se prudce opíral do jeho zdí.

Když jsme čekali, až se král Evert posadí do čela stolu vedle své ženy královny Miny, nikdo z nás nic neříkal. Královna seděla strnule a Ridley a já na druhém konci dlouhého stolu proti ní. Když se na nás podívala, jako by její pohled procházel skrz.

Mina v sobě normálně měla přirozenou vlídnost – její tělo se vždycky naklánělo k tomu, kdo právě mluvil, jako by jí jeho slova opravdu zajímala, a z šedých očí jí zářila vřelost. Teď jako by se jí chlad nějak dostal hluboko do nitra, když tak strnule seděla na křesle s bílým kožešinovým pláštěm kolem štíhlých ramen.

Na klíně jí seděl bílý gotlandský králíček Vita, její domácí mazlíček. Občas ho nosila s sebou na schůzky, i když v poslední době už jsem Vitu moc nevidala. Když jsme mluvili, Mina králíka bezmyšlenkovitě hladila.

„Takže.“ Evert se odvrátil od krbu. Jeho černé sako se zatřpytilo, jak na něm zatančily odlesky plamenů. „Podle Brynina zranění soudím, že to ve Storvattenu nedopadlo moc dobře.“

Držela jsem hlavu sklopenou a doufala, že mi světlé vlasy sklouznou tak, aby zakryly spánek. Jenže ta modřina byla temně fialová a sahala mi až k obočí. Schovávalo se to dost těžko. To nejhorší bylo naštěstí pod vlasy – stehy, které držely roztrženou kůži u sebe, i otok kolem nich.

„Mohlo to dopadnout líp,“ připustil Ridley. „Ale i hůř.“

„Evert včera před vaším návratem do Doldastamu telefonoval s princem Kennetem,“ ozvala se královna Mina a v hlase jí zazněl náznak britského přízvuku, s nímž někdy mluvila, když chtěla udělat dojem na hodnostáře nebo jiné vládce. „Víme *přesně*, co se ve Storvattenu stalo.“

Ztuhla jsem na židli a instinktivně zatáhla ramena, ale snažila jsem se zachovat neutrální výraz. Sama sebe jsem sice zklamala, ale zároveň jsem chápala, že na neúspěchu naší mise ve Storvattenu se podílelo víc okolností. Skojarové měli nedostatečnou ostrahu a zabezpečení paláce, nemluvě o jejich mizerně střeženém vězení.

Král Evert zvedl ruku, aby svou ženu zarazil, a nápadné diamanty jeho prstenů odrazily světlo. „Chci slyšet, co si o tom myslíte vy dva, z vašich úst.“

„Ano.“ Ridley si poposedl a odkašlal si. „Skojarové sice žádali, abychom jim pomohli najít zmizelou královnu, ale všechny naše pokusy o řádné vyšetřování byly bojkotovány. Princ nám odmítl sdělit, co jsme po něm chtěli, a nedovolil nám hovořit s možnými svědky.“

Mina vysunula povýšeně bradu a šlehla po nás tvrdým pohledem. „Netušila jsem, že princ tam má takovou moc.“

„Jednal podle rozkazů krále, ale s ním jsme v kontaktu nebyli, jen s princem. To on nás řídil,“ vysvětlil Ridley. „Vydali

jsme se na průzkum okolí paláce, hledat případné stopy, a při tom Bryn a tryllský vyslanec narazili na Konstantina Blacka a Benta Stuma.“

„To vy jste Blacka přemohla?“ zeptal se mě Evert s uznalým výrazem a aspoň na chvíli vypadal, že to na něj udělalo dojem.

„Ano,“ odpověděla jsem. „Zneškodnila jsem ho a odvedla do paláce, kde byli se Stumem vsazeni do vězení.“

„A Stum se tam sám zabil, jak jsem slyšel?“ zeptal se Evert.

„Ano, podle nás si vzal život krátce poté, co ho zavřeli v cele,“ odpověděl Ridley. „Bryn se později vydala do žaláře, aby Blacka znovu vyslechla, a zjistila, že se nějak dostal ven z cely. Napadl ji, ztratila vědomí a on uprchl.“

„To...“ Zhluboka jsem se nadechla, abych se obrnila proti reakci svých posluchačů. „To není tak úplně přesné.“

Koutkem oka jsem zahlédla, jak se po mně Ridley užasle podíval, ale odmítla jsem se na něj otočit. Hleděla jsem přímo na krále.

„Ano?“ Evert se v křesle napřímil. „Tak co se tedy stalo?“

„Šla jsem za Konstantinem do žaláře a on už byl venku z cely, to je pravda,“ zopakovala jsem. „Jenže je tady ještě něco, co jsem si v první chvíli neuvědomila. Nebyl tam sám, a já to zjistila, až když bylo pozdě – uviděla jsem tam Viktora Dáliga.“

Mina se prudce nadechla a Ridley tiše zaklel. Evertovy rysy na chvíli povolily, ale jen na vteřinu. Vzápětí se na mě zadíval přimhouřenýma očima.

„Viktor Dálig? Víte jistě, že to byl on?“

„Cvičila jsem se na stopařku od dvanácti let,“ připomněla jsem mu. „Viděla jsem plakát s jeho fotografií hledaného zločince snad tisíckrát. Určitě to byl on.“

Evert se od nás odvrátil a pohrával si se svými prsty. Zamýšleně přitom zíral do dálky. Královna vypadala, jako by dostala ránu do břicha. Ridley měl ruce položené na stole, prsty sevřené v pěsti a zlostně oddychoval nosem.

„Proč jste to neřekla dřív?“ zeptal se mě král.

„Viktor mi několikrát udeřil hlavou o zeď. Nejdřív jsem si nemohla pořádně vzpomenout, jak to bylo,“ vysvětlila jsem. „Chtěla jsem si tím být absolutně jistá, než to někomu povím.“

Evert se ke mně otočil a jeho temné oči se upřely do mých. „A teď jste si absolutně jistá?“

„Ano, jsem,“ odpověděla jsem upřímně.

„Řekl něco?“ chtěl vědět Evert.

„Vyzval Konstantina, aby mě zabil, a když Black hned nezareagoval, Viktor mě popadl sám.“

„Tím se mění všechno,“ povzdychl si ztěžka Evert. „Musíme se připravit na válku.“

„Na základě výpovědi stopařky s poraněným mozkiem?“ Mina to nevěřícně div nevykřikla a já se naježila.

„Viktor Dálig se mě pokusil zabít už jednou,“ pronesl král Evert. „Od té doby je víc než deset let na útěku. Nemám ponětí, co celou tu dobu dělal, ale pokud spolupracoval s Konstantinem Blackem, musíme předpokládat, že je teď ještě nebezpečnější. Nepřipustím, aby mi znovu usiloval o život.“

„Ale to jsou jen dohady!“ Mina zavrtěla hlavou. „Jak se chceš chystat na válku na základě něčeho takového, když nevíme, kdo proti nám stojí ani kde náš nepřítel je?“

„Mino, vážím si tvých rad, ale v téhle záležitosti už jsem rozhodl,“ odvětil pevně král. „Najdeme své nepřátele a zničme je, a to je mé poslední slovo.“

Mina sklopila oči, přidržela si Vitu blíž u sebe a po tomhle králově výroku už nepromluvila. Evert vstal, prohlásil, že se musí sejít se svými rádci a že potom přijde za Ridleyem. Pokud se máme chystat na válku, Ridley bude muset svolat stopaře a začít je cvičit jako vojáky.

Sotva nás panovník propustil, Ridley odstrčil židli a vyřítil se ze síně. Já šla hned za ním, ale rázoval si to tak rychle a nashťvaně, že jsem ho nemohla dohonit.

„Ridley!“ zavolala jsem za ním, když jsme kráčeli palácovou chodbou. Nebyl tam nikdo až na pár služebných s náručemi čisticích prostředků. „Počkej.“

Teprve pak se ke mně prudce otočil. Oči mu plály, rty měl pevně semknuté. Nemohla jsme si pomoci, abych nemyslela na tu jinou chvíli, kdy jeho oči plály úplně jiným ohněm. Tehdy před pár dny, kdy si mě přitáhl do náruče a vášnivě přitiskl rty na moje.

Jenže pokud ke mně něco cítil, teď to bylo definitivně pryč, vystřídal to stěží potlačovaný hněv. „Měla jsi mi to říct, Bryn.“

„Nebyla jsem si jistá...“

„To je kravina!“ zahřměl a já sebou trhla. Služebné na druhém konci chodby se po nás otočily, než odběhly a zmizely z dohledu. „V tom případě bys to sice neměla říkat králi, ale *mně* jo!“

„Promiň.“ Nic jiného jsem na to odpovědět nemohla.

Ridley si prohrábl rukou tmavé vlasy a podíval se stranou. Čelist měl zaťatou. „Vím, že... to mezi námi v poslední době bylo trochu komplikovaný, ale to není důvod, abys mi zatajila něco takového.“

„Tak to není,“ vyhrkla jsem. „Jen jsem chtěla počkat, až si vzpomenu pořádně. Něco tak důležitýho jsem ti nemohla vykládat, dokud jsem nevěděla, jestli se to vážně stalo.“

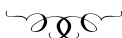
Pochmurně se ušklíbl. „Takže ti připadalo vhodnější vykloupat mi to až na schůzce s králem a královnou?“

„Ne, já... prostě jsem nepřemýšlela.“ To byla pravda. S tím vším, co se v poslední době stalo, jsem nebyla schopná jasně uvažovat. Zvláště pokud šlo o Ridleyho. „Zpackala jsem to. Promiň.“

„Ne.“ Ridley mávl rukama a ucouvl. „Nestojím o tvoje omluvy, Bryn. Myslím, že teď bude lepší, když se budeme jeden druhému pokud možno vyhýbat.“

„Ridley,“ hlesla jsem chabě, ale neodporovala jsem.

Pak se otočil a zamířil pryč, jeho kroky se s ozvěnou vzdalovaly v prázdné chodbě, a když mi zase začalo bolestivě šukat v hlavě, cítila jsem se tak sama jako už dlouho ne.

Domobrana

Když jsem vstoupila do tělocvičny, hluk ze cvičení se změnil v tlumené mumlání. Dveře se za mnou se zavrzáním zavíraly a já na sobě cítila pohledy přítomných. Byla jsem kvůli svému skojarskému vzezření zvyklá, že na mě v Doldastamu všichni civí – můj blond odstín a bledá pleť byly v ostrém kontrastu se snědou pokožkou a tmavými vlasy ostatních obyvatel Kaninu. Jenže tohle zírání bylo jiné než obvykle.

Od včerejšího odpoledne, kdy král oficiálně vyhlásil válku Viktoru Dáligovi a všem jeho spojencům, se stopařská škola proměnila ve vojenský výcvikový prostor.

I město rychle a tiše zachvátily změny. Když jsem za hustého sněžení kráčela ke škole, všimla jsem si, že před domy šlechty stojí na stráží agenti elitní jednotky Högdragen – po dvou před sídly významných markisů a marksin, po jednom u domů méně významných urozců. Ve čtvrtích, kde žili obyčejní lidé, stačil jeden strážný na celou ulici.

I tahle místnost plná stopařů působila jinak. Někteří stáli v řadách a poslouchali instruktora, další běhali kolečka a jiní se cvičili v soubojích. Včera to ještě byli stopaři, dneska se

z nich stali vojáci, chystající se na válku proti nepříteli, na jakého zřejmě ještě nikdy nenarazili.

A ke všem těmhle změnám docházelo kvůli mně a tomu, co jsem řekla králi. A kvůli tomu, že jsem si Viktora Dáliga a Konstantina Blacka zase nechala utéct. Proto se na mě všichni dívali a jejich výrazy se pohybovaly od respektu přes nedůvěru až k nevoli.

Mezi stopaři nacvičujícími souboje se propletla Ember Holmesová. Tmavé vlasy jí v copu poskakovaly na zádech a ofinu měla vlhkou potem, až se jí lepila k olivové pokožce.

Ruce měla omotané boxerskou bandáží, ale klouby i tak byly rudé a jeden jí krvácel. Ember se snažila vyvážit svou drobnou postavu tím, že byla dvakrát tvrdší než jiní stopaři. Určitě dala svému tréninkovému partnerovi pořádně zabrat.

„To jste ještě neviděli pěknou stopařku, nebo co?“ houkla podrážděně přes rameno na civící obličeje a zamířila ke mně.

Instruktor vyštěkl na své svěřence nové pokyny a všichni se dali do pohybu. Hluk v tělocvičně se vrátil na normální hladinu a já cítila, jak si mě ostatní postupně přestávají všimát.

„Jdeš pozdě,“ oznámila mi Ember, jako bych to sama nevěděla. „Myslela jsem, že sis dala den volna, aby ses vzpamatovala.“

„Taky mě to napadlo,“ odpověděla jsem, a to byla lež. Hlava mě ještě občas zabořela a sem tam se mi na pár minut rozmazalo vidění. Ale odpočívat jsem už nepotřebovala. Byla jsem připravená vrátit se do práce.

Jen se mi nechtělo přijít sem a muset čelit všemu tomuhle. Zvláště když jsem moc nechápala, k čemu jsou ta zvýšená bezpečnostní opatření dobrá. Viktor Dálig a Konstantin Black byli určitě nebezpeční, jenže jsme nevěděli, kde jsou, a byli jen dva. Těžko se dalo předpokládat, že mají v úmyslu napadnout náš kmen nebo naši zemi. Dávat dohromady armádu mi připadalo přehnané.

„Bryn Avenová.“ Tilda Mollerová se na mě usklíbla, ale v šedých očích jí poskakovala hravá světylka. „To je od tebe hezké, že jsi za námi zašla.“

Tilda byla na rozdíl od ostatních stopařů, kteří měli tep-lákové soupravy, oblečená v černém lněném saku na míru s výložkami na ramenou a kalhotách ze stejné látky. Pod rozepnutým sakem vykukovala bílá košile, pod kterou se trochu rýsovalo břicho. Vlasy měla stažené do hladkého ohonu a v rukách svírala kancelářské desky, takže vypadala každým coulem jako důstojnice.

„Nečekala jsem, že tě tady uvidím.“ Usmála jsem se na ni. „Bála jsem se, že už jsi nastoupila mateřskou dovolenou.“

„Mám jen dočasnou změnu funkce,“ uvedla to na pravou míru. „Nebudu bojovat, ale pomáhat při organizačních zále-žitostech.“

„Tak co mi přidělíš?“ Bylo mi vlastně jedno, jaký úkol mi Tilda zadá, hlavně když budu něco dělat. Potřebovala jsem ze sebe nějak dostat všechnu tu nahromaděnou frustraci.

Když Tilda přejížděla prstem po papíru, všimla jsem si, že se jí na prsteníčku levé ruky zatřpytil nový stříbrný kroužek.

„Páni, no co je tohle?“ ozvala se Ember, která to zazname-nala zároveň se mnou.

„Co, tahle stará vesta?“ rozesmála se Tilda a tváře jí zrudly, když zvedla ruku, abychom se mohly líp podívat. „Kasper mě vlastně požádal o ruku už začátkem měsíce, ale nechtěla jsem vám to říkat dřív, než vám povím o miminku. A protože už to víte, usoudila jsem, že můžu začít nosit i prstýnek.“

„Páni, Tildo! Gratuluju!“ vypískla Ember a přitáhla si naši kamarádku do nemotorného objetí.

Usmála jsem se. „Já taky. To je skvělá novina.“

„To mě těší, že máte radost,“ odpověděla Tilda a opatrně se vykroutila z Emberiných paží. „Protože jsem se chtěla zeptat, jestli byste mi nešly za družičky.“

„To myslíš vážně?!“ Ember byla tak vzrušená, až jsem měla strach, že samým nadšením exploduje.

„Samozřejmě,“ přidala jsem se. „Bude to pro nás čest.“

„Kdy to bude? Co chceš, abych měla na sobě?“ vyhrkla Ember.

„No, to je další věc.“ Tilda se zatvářila nesměle. „Původně jsme si mysleli, že se vezmeme, než se to malé narodí, asi za dva měsíce. Ale s tím, co se všechno děje, jsme usoudili, že radši dřív než později. Takže uvažujeme o třetím květnu.“

„To už je skoro za týden,“ ozvala jsem se překvapeně.

„Já vím, já vím... ale teď jsme všichni tady, a co když za chvíli tebe a Ember zase někam pošlou?“ vysvětlovala Tilda. „Vždycky jsme chtěli jen malou a nenápadnou svatbu a jsme už stejně spolu, tak proč to neudělat hned?“

Dívala se na mě s nadějí v očích, skoro jako by čekala na moje schválení. Po tom, jak jsem vyváděla kvůli jejímu těhotenství, mi bylo jasné, že tentokrát to musím zvládnout jako dospělá.

Usmála jsem se. „Máš pravdu a zní to báječně, Tildo. Moc ráda to s vámi oslavím, kdy budete chtít.“

„Děkuju.“ Zatvářila se, jako by se jí ulevilo, a pak mávla rukou. „No, to je fuk, svatbu probereme potom. Teď máme práci.“

„Jasně. Tak co bych měla dělat?“ zeptala jsem se znova a rozhlédla se po tělocvičně, abych odhadla, co mě asi tak může čekat.

„Pokud se na to cítíš, tak můžeš s Ember trénovat boj zblízka,“ rozhodla Tilda, zřejmě spíš podle vlastního srdce než podle desek.

„Bezva, ten kluk, co se mnou bojuje, už beztak vypadá, že potřebuje pauzu,“ zasmála se Ember.

I mně to znělo jako nejlepší možnost, ale neodpověděla jsem, protože moji pozornost upoutalo něco jiného. Když

jsem se rozhlížela po tělocvičně, v protějším rohu jsem zahlédla Ridleyho, téměř schovaného za boxerským ringem. Kolem něj sedělo na zemi asi dvacet stopařů a s obrovským zájmem sledovali, jak přechází sem a tam.

Byla jsem moc daleko, abych v tom hluku kolem slyšela, o čem mluví, ale ruce měl sepnuté za zády a mluvil se zřejmou naléhavostí. Na sobě měl stejnou uniformu jako Tilda, ale sako si nechal zapnuté a upevnil si na něj velký stříbrný odznak s králíkem: Överste.

V době války se rektor stával hlavním velitelem armády. Nad ním stáli jen velitel Högdragenu, kancléř a král. Överste sice nerozhodoval o tom, kde a jak bojovat, ale stejně to byla velká zodpovědnost. Vešel všem stopařům-vojákům a připravoval je, aby dokázali plnit rozkazy.

„Bryn?“ oslovila mě Ember, ale já se na ni nepodívala.

„Co se to tam děje?“ ukázala jsem prstem ke kroužku v opačném rohu.

„Ridley trénuje zvědy,“ odpověděla mi Tilda.

Otočila jsem se k ní. „Zvědy?“

„Ty, co půjdou hledat Viktora Dálního a Konstantina Blacka,“ vysvětlovala Tilda. „Mají zjistit, kde se Dálíg ukrývá, kolik má mužů, jaké jsou v kostce jeho záměry, a pak se vrátit a oznámit nám to. Na základě jejich informací pak můžeme proti Dálígovi a jeho spojencům zasáhnout a zlikvidovat je.“

Högdragen zůstane stranou, aby Doldastam nezůstal bez ochrany, až budou všichni stopaři – vlastně vojáci – pryč,“ uzavřela Tilda a já si vzpomněla na všechny ty gardisty hlídkující před domy.

Dokud zvědové Viktora Dálního nenajdou – *pokud* ho vůbec najdou –, nebudeme mít ponětí, kdy nebo kde znovu udeří. Proto byli všichni v plné pohotovosti a s očima na stopkách, zvláště když jsme pořád nevěděli, oč Dálígovi a Blackovi jde.

„A než se zeptáš, tak ne, ty se mezi zvědy dostat nemůžeš,“

ozvala se trochu omluvně Tilda. „Ridley mě požádal, abych ti to vyřídila.“

„Asi kvůli tomu zranění,“ pospíšila si Ember. „Jako když mně nedovolili jet s tebou do Storvattenu, protože jsem měla pořád zlomenou ruku.“ Mávla rukou, kterou jí zlomil Bent Stum. Už se jí díky péči léčitelů stačila zahojit.

Tilda se otočila na mě, plné rty semknuté a oči zasmušilé. Stejně jako já dobře věděla, že moje zranění tím pravým důvodem není. Už jednou jsem si Dáliga nechala utéct. Nedají mi šanci zopakovat stejnou chybu podruhé.

„Radši bychom se měly dát do cvičení,“ prohodila jsem, protože už jsem neměla sílu k dalšímu vybavování.

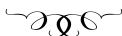
Tilda přikývla a s hlavou zabořenou do papírů zamířila pryč. Ember mě zavedla k žíněnkám, kde trénovala. Její partner už zatím začal boxovat s někým jiným, a když zahlédl, že si Ember vede mě, viditelně se mu ulevilo.

Omotala jsem si ruce bandáží a Ember mi vysvětlovala, na které konkrétní techniky se měla podle pokynů dneska soustředit. Když jsem skončila, odhodila jsem pásku a podívala se na Ridleyho. On se právě v tu chvíli podíval na mě, takže se naše pohledy střetly.

I přes celou místnost jsem cítila, jak z jeho očí stále ještě srší hněv. Pořád mi neodpustil, a nevěděla jsem, jestli mi vůbec někdy odpustí.

Vtom na mou čelist poprvé bolestivě dopadla Embeřina pravačka a já se na kamarádku instinktivně vrhla. Chránila si hlavu, takže jsem ji udeřila do břicha. Moje ruka se odrazila od jejích pevných břišních svalů.

Ember zalapala po dechu bolestí, ale zeširoka se na mě usmála. „Takhle mě to baví mnohem víc.“

Výčitky svědomí

Vítr se už utišil, takže jsem si nechala bundu rozepnutou, až mi pot na těle v chladném vzduchu přimrzal. Ember trvala na tom, abych s ní po tréninku zašla něco zakousnout do pekárny na náměstí. Tvrdila, že jsme si to zasloužily. Tilda musela ještě dodělat nějaké papíry a pak měla přijít za námi, abychom probraly svatební plány.

Svaly mě už teď bolely a v pravém zápěstí mi při každém pohybu víc a víc praskalo, ale neměla jsem pocit, že si něco „zasloužím“. Po celém dni jsem měla ještě silnější pocit selhání než předtím.

Zatímco jsme trénovaly, připadlo dalších pár centimetrů sněhu. Všude byly stopy lidí, zvířat i kol, ale teď vypadaly ulice téměř opuštěné. Kaninci si dokážou poradit s každou nepřízní počasí, ale to neznamená, že jsou masochisté. Většinou jsme moc dobře poznali, kdy je lepší zůstat doma u kamen.

Jenže Ember jako by to nevadilo. Jen si stáhla čepici víc přes uši a vyrazila do závějí.

„Dneska jsi tak tichá,“ poznamenala cestou k pekařství.

Pokrčila jsem rameny. „Jsem unavená po tréninku.“

„To není jen tím.“ Odmlčela se, než dodala: „Víš, že ti nikdo nic nevyčítá.“

„Někdo jo.“

Ember se zamračila. „Tak to jsou pitomci. Kdo tě zná, ten dobře ví, žes udělala všechno, abys Dáliga a Blacka zastavila.“

Byly jsme už venku dost dlouho na to, abych stačila promrznout, ale stejně jsem si bundu nezapnula. Jen jsem stiskla rty, aby mi nedrkotaly zuby.

Před řeznictvím se hrabal ve sněhu přerostlý bílý husky. K husté srsti se mu lepily baculaté vločky. Když jsme ho míjely, podíval se na mě modrýma očima, jako by mi viděl až do duše. Zamrazilo mě na páteři a rychle jsem se odvrátila.

„A co jestli jsem neudělala všechno, co se dalo?“ prohodila jsem.

Ember se užasle zastavila. „Cože? O čem to mluvíš?“

„Totiž, samozřejmě že udělala.“ Otočila jsem se k ní, protože jsem ušla ještě pár kroků, když se zastavila. Spatřila jsem, jak se pes za ní už zase přehrabuje v odpadcích zapadaných sněhem.

Ember se zamračila. „Tak jak to myslíš?“

„Nevím.“ Zhluboka jsem vydechla, celá roztřesená zimou. Zaklonila jsem hlavu k obloze a zamrkala, když mi vločky přistály na řasách. „Udělala jsem, co jsem mohla, jenže to stejně nestačilo. Takže... záleží na tom?“

Jenže v tom bylo něco víc. Něco, co jsem Ember nedokázala vysvětlit.

Viktor Dálig mě přemohl, to byla pravda. Když jsem ho viděla, jako bych spatřila ducha. Byla jsem v šoku, takže jsem mu poskytla výhodu. Nebylo to v tom, že jsem ho nechtěla zastavit, ale chybovala jsem, když jsem si na chvíli přestala dávat pozor.

Jenže Viktor mě chtěl zabít. Když mi mlátil hlavou do zdi, chtěl se mě zbavit definitivně, to jsem věděla naprosto jistě.

Jenže jsem přežila – a tušila jsem, že za to můžu nějak děkovat Konstantinovi.

Uteč, bílý králíčku, jak nejrychleji můžeš, zašeptal mi, když jsem za ním přišla do vězení. Sice unikl, ale vypadal poraženě – šedé oči měl mírné a smutné, tělo shrbené a ramena svěšená, jeho olivová pokožka byla pod strništěm vousů bledá. A nechtěl, aby se mi něco stalo.

Byla jsem přesvědčená, že Black pro někoho pracoval, když napadl mého tátu a také když šel po podvržencích. Nic z toho nebyl jeho nápad. Ve Storvattenu mi to fakticky přiznal, když řekl, že to udělal z lásky. Ať už tím myslel cokoli.

„Co se stalo ve Storvattenu?“ Ember ke mně přistoupila blíž. „O Dáligovi jsi mi vůbec neřekla, musela jsem se to dozvědět od jiných,“ dodala a snažila se, aby to neznělo uraženě.

„A co ses doslechla?“ Naklonila jsem hlavu ke straně. Zajímalo mě, co o tom říkají jiní lidé.

„Že tě překvapil a přemohl a pak s Konstantinem utekli,“ odpověděla s drobným pokrčením ramen. „Stalo se ještě něco dalšího? Mluvil na tebe Dálig?“

Řezník otevřel dveře krámu, vyklonil se z nich a zabušil do kovové pánve, aby vyplašil toho psa. Husky se ještě jednou hladově ohlédl mým směrem, než odběhl a ztratil se ve sněhu.

„Ne, nemluvil,“ zavrtěla jsem hlavou. „Ale...“

Zadul vítr a nahnal mi plavé vlasy do obličeje. Bezmyšlenkovitě jsme si je zase uhladila. Ember si přitáhla bundu k tělu, ale nepřestávala mě svýma temnýma očima sledovat.

„Nemůžu si pomoci, mám pocit, že kdybych našla královnu, zjistila bych odpovědi na pár otázek,“ pronesla jsem nakonec. Usoudila jsem, že přiznat tohle bude snadnější než připustit, že podle mě Black není tak zlý, jak jsem si o něm předtím myslela.

„Skojarskou královnu?“ Ember nechápavě nazdvihla obočí. „Já myslela, že je mrtvá.“

„Jsou to jen spekulace,“ vysvětlila jsem jí. „Chtěla jsem ji hledat dál, ale skojarský král naše pátrání odvolal a Ridley tvrdil, že už nemůžeme udělat nic víc.“

„Když král Skojarů nechtěl, abyste pokračovali, tak měl Ridley pravdu,“ mínila Ember.

„Já vím, ale...“ Kousla jsem se do rtu. „Kdybych dokázala najít Linneu, myslím, že bych přišla na to, co má Konstantin v plánu.“

„Kdybys ji našla a kdyby byla živá,“ zdůraznila Ember. Sklopila jsem oči, ale nic jsem neřekla. „A máš výslovný rozkaz zůstat tady a chystat se na válku. Nemůžeš si jen tak na vlastní pěst jít někoho hledat.“

„Já vím.“ Povzdychla jsem si. „Nenávidím pomyslení, že jsem tak k ničemu.“

„Všechno, co se v poslední době stalo, pro tebe bylo určitě těžký.“ Ember se do mě zavěsila a zamířila k pekařství. „Ale to neznamená, že jsi k ničemu. Jsi chytrá a silná. Jsi výborná bojovnice, a to je taky důležitý.“

Zahnuly jsme za roh a vzduchem k nám zavanula nasládlá vůně pečiva. V žaludku mi zakručelo a já si uvědomila, že jsem se zapomněla naobědvat. Tak jsem se soustředila na trénink, že jsem na jídlo ani nepomyslela. Jenže moje momentálně dobrá nálada okamžitě zhořkla, když se dveře pekařství otevřely a do sněhu vyšla Juni Sköldová.

Ne že by mě tak zarazil pohled na ni. Juni v pekařství pracovala, takže by mě nemělo překvapit, že ji tady vidím. A navíc byla jedním z nejmilejších lidí tady v Doldastamu, její pokožka doslova zářila štěstím a laskavostí.

Ne, zarazila jsem se kvůli tomu, kdo šel za ní. Ridley Dresden. Pořád měl na sobě uniformu. Přišel sem po práci, aby doprovodil domů svou přítelkyni.

„Co se stalo?“ zeptala se Ember. Pořád do mě byla zavěšená, takže se musela zastavit se mnou.

Juni se smála něčemu, co jí Ridley říkal, a pak se otočila. Sotva nás uviděla, její úsměv se ještě rozšířil. Zato Ridley při pohledu na mě strnul.

Zčásti asi proto, že se na mě pořád zlobil. Jenže určitě taky proto, že už chodil s Juni, když mě předtím (*dvakrát*) políbil. Poprvé to bylo jen o pár domů dál od místa, kde jsme teď stáli, a bylo to tak vášnivé a intenzivní, že se mi i teď při té vzpomínce rozběhl tep a v břiše mě zašimrali motýlci.

„Bryn!“ vyhrkla Juni a vydala se ke mně, ale Ridley zůstal stát pár kroků za ní. „Tak ráda tě vidím! Jak ti je?“

„No, já...“ Vynutila jsem ze sebe falešný úsměv.

Když jsem viděla, jak jí setkání se mnou těší a jakou má upřímnou starost o moje zdraví, připadala jsem si jako ta nejhorší mrcha na světě. A k tomu ještě přispělo, jak se teď choval Ridley – ruce v kapsách, za každou cenu se snažil vyhnout se mému pohledu. Když se na mě konečně podíval, narazily do mě jeho oči tak tvrdě, až jsem se z toho skoro zapotácela.

„Měly jsme toho dneska hodně,“ ozvala se Ember, když už to vypadalo, že tam věčně budu stát jako tvrdé y a nic ze mě nevypadne.

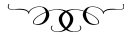
„Je mi jen zima,“ řekla jsem najednou. „Asi bych měla jít dovnitř.“

„No jo, radši se drž v teple,“ odpověděla trochu zmateně Juni. „Tak se opatruj.“

„Díky, ty taky.“ Sklonila jsem hlavu a co nejrychleji zamířila do pekařství.

„Proč ji ani nepozdravíš?“ slyšela jsem, jak se Juni ptá Ridleyho, když jsem otevřela dveře. „Vy jste se pohádali?“

Bleskurychle jsem vběhla dovnitř, aby ke mně nedolehla jeho odpověď.

Archiv

Ten den začal tvrdě a skončil tak, že jsem prakticky usnula mezi stohy knih v palácové knihovně. Tvrdě začal proto, že jsme už v pět ráno běhali ve sněhu kolem školy, my všichni stopaři, zatímco Ridley pochodoval kolem a štěkal na nás, ať makáme víc.

A já makala. Snažila jsem se celý den, při každém posilování a běhu přes překážky a při tréninku boje zblízka. S nadějí, že se unavím natolik, až nebudu na nic myslet. Když se dostanu na pokraj tělesného vyčerpání, snad mi z hlavy konečně zmizí všechny starosti s Konstantinem a tím, co se stalo ve Storvattenu. Ne že bych si je už nedělala, ale protože na to nebudu mít sílu.

Jenže to nepomohlo. Celé tělo mě bolelo od námahy, ale v mysli mě pořád hryzalo totéž: Nechala jsem u Skojarů nedokončenou práci. Poslali mě, abych našla královnu Linneu, a to jsem neudělala. Všechno nasvědčovalo tomu, že s jejím zmizením musí mít něco společného Konstantin Black, a to ukazovalo na jediné: Linnea *něco* věděla. Možná by dokonce mohla vysvětlit jeho spojení s Viktorem Dáligem.

Protože jsem ale neměla ponětí, kde je nebo jestli vůbec žije, musela jsem si najít jiné zdroje. Když nám skončil trénink, Ember mě pozvala, abych šla s ní a partou dalších stopařů do vinárny na náměstí. Odmítla jsem s výmluvou, že si potřebuju odpočinout, ale byla to milosrdná lež. Ember by mi určitě nabídla pomoc, kdybych jí přiznala, k čemu se chystám. Jenže celý den tvrdě cvičila a zasloužila si trochu zábavy. Nechtěla jsem, aby mi místo toho pomáhala se zbavit pocitu viny.

Palácová knihovna byla pořád přístupná veřejnosti, ale vypadalo to, že už do ní pár dní nikdo nevkročil. Byla to rozlehlá místnost, v níž stěny přes výšku dvou pater lemovaly police knih.

Teď v ní byla tma a zima, takže jsem ze všeho nejdřív rozdělala oheň v krbu. V jedné stěně bylo zasazené velké okno se všemi tabulkami ojíněnými zvenčí. Když jsem při hledání knih procházela kolem něj, skulinami podél rámu se dovnitř protahoval průvan.

Kaninci berou své dějiny hodně, hodně vážně. V knihovně byly plné police svazků rodokmenů, matričních záznamů a účetních knih až několik set let starých. Já naštěstí potřebovala něco z novější doby a tyhle věci byly uloženy na nižších regálech, takže jsem nemusela používat vratké žebříky, abych se k nim dostala.

Snažila jsem se najít spojení mezi Konstantinem Blackem a Viktorem Dáligem, proto jsem se zaměřila na to nejlogičtější – rodokmeny. Než se Viktor stal zrádcem a byl zbaven všech titulů a výsad, býval markisem, takže jeho rodové záznamy tu měli do posledních podrobností. Našla jsem je ve velkém svazku v černé kůži, se zlatě vyraženými písmeny na hřbetu.

Viktor byl sice dost vysoce postavený markis, ale jeho manželka byla ještě urozenější. Kaninská princezna, její otec i bratr

nosili panovnickou korunu. Kdyby před dvaadvaceti lety nezemřela při porodu, určitě by se po smrti svého bratra Elliota Strinnea stala královnou a Viktor králem.

Jenže tak to nedopadlo.

Vrátila jsem se o pár generací dozadu a snažila se najít nějaké rodinné spojení s neurozenými Kaninci, ovšem Viktorův rodokmen byl takovými sňatky neposkvrněný. Měl společné předky s mým tátou, ale to mě nepřekvapilo. Kdybych pátrala hodně do minulosti, našla bych společného předka všech dnešních markisů a marksin.

Rodokmeny stopařů se také považovaly za důležité, tak jako dějiny všech čistokrevných rodů v Kaninu, nicméně ne za tak cenné jako záznamy o šlechtě. Svazek o Konstantinových předcích nebyl tak elegantní a vypadal opotřebený, některé starší stránky se ze hřbetu uvolňovaly.

Záznamy o Konstantinově rodině se vedly stejně podrobně jako ty o Viktorově, ale jeho rodina byla mnohem menší. Narodil se jako jediné dítě svých rodičů, které v útlém věku osiřelo, a otec i matka pocházeli z malých stopařských rodů. Zvlášť dřív, kdy byla naše lékařská péče na nízké úrovni, bývala dětská úmrtnost v rodinách stopařů vysoká, a to bylo v Konstantinově rodokmenu dobře vidět.

Pocházel ale z dlouhého rodokmenu stopařů, kteří přežili navzdory nepřízní osudu, což nejspíš vysvětlovalo jeho sílu a odhodlání. Byl tím nejlepším, co všechny ty generace před ním dokázaly vyprodukovat.

Nikde v minulosti ale nebyl ani náznak toho, že by mohl mít něco společného s Viktorem Dáligem. Pocházeli z různých tříd, nebyli nijak příbuzní. Správně by se měli sotva znát.

Když mi rodokmeny nepomohly, soustředila jsem se na novější historii – zvlášť na Dáligův pokus svrhnout krále. O tom se toho napsala spousta a většinu jsem už četla ve škole, ale potřebovala jsem si to osvěžit.

Král Elliot Strinne tehdy nečekaně a hodně těžce onemocněl. Začalo to silnými bolestmi hlavy a za pár dní byl mrtvý. Jeho úmrtí se pokládalo za důsledek meningitidy, protože tu zimu se v Doldastamu vyskytly tři další případy téhle nemoci, taky u kancléře Berita Abbotta, který měl ke králi blízko. Ale z těch dalších pacientů naštěstí nikdo nezemřel.

Panika kolem nemoci tehdy trochu zastínila podezřelé okolnosti královy smrti a otázku stanovení jeho dědice. Nejbližší přímou dědičkou byla jeho neteř, tehdy teprve desetiletá.

Už dvě stě let nám nevládla královna, která by po boku neměla krále. Moc ráda bych věřila, že patriarchální sklony Kaninců tehdy v odstavení Elliotovy neteře nehrály roli, ale je to spíš jen zbožné přání.

Kancléř Berit a spolu s ním celá královská rada rozhodli korunovat panovníkem Elliotova bratrance Everta Strinnea, navzdory protestům Viktora Dáliga, že právoplatnou dědičkou trůnu je jeho dcera. 15. ledna 1999, dva týdny po Elliotově smrti, byl králem Kaninu korunován Evert.

Ve chvíli, kdy jsem četla pasáž o Evertově přísaze, se mi skoro zastavilo srdce.

Patnáctého ledna roku tisícího devítistého devadesátého devátého, v jednu hodinu po poledni, složil Evert Henrik Strinne královskou přísahu v přítomnosti zastupujícího kancléře Ivera Avena.

Můj otec Iver Aven už koncem devadesátých let udělal v politice slušnou kariéru a vypracoval se na místo kancléřova zástupce. Když se u Berita Abbotta objevily příznaky meningitidy, musel se léčit, takže přestal na čas vykonávat svoje povinnosti. A svěřil je svému zástupci.

Když král Evert skládal přísahu, byly mi teprve čtyři roky, takže jsem na tu dobu měla jen mlhavé vzpomínky, hlavně

na temné barvy pohřbu, vystřídané jásovými barvami praporů a květin při korunovaci. Věděla jsem, že můj táta pracuje pro kancléře Berita, a asi i to, že byl při korunovaci, jenže tehdy mi to nepřipadalo důležité.

V hodinách dějepisu se tohle trochu odbývalo – král složil přísahu do rukou kancléře, bla bla –, a protože oficiálně byl kancléřem Berit, na dokumentu byl jeho podpis. Že nemocného kancléře zastupoval můj táta, to bylo na korunovaci Everta Strinnea možná to nejméně podstatné, jenže já si teď uvědomila, že to naopak může mít nesmírný význam. Že to může být ten dílek skládky, který už tak dlouho hledám.

Dva dny po Evertově korunovaci došlo k pokusu o převrat vedenému Viktorem Dáligem, s cílem dosadit na trůn „právoplatnou“ dědičku – jeho dceru. Než ho zajali, zabil čtyři gardisty z Högdragenu. Týden poté se konal zrychlený soud, je muž předsedal král. Viktor byl usvědčen z velezrady, zbaven titulu a den nato měl být popraven.

Kromě toho, a to už mnozí pokládali za příliš tvrdé, Evert zbavil titulů a majetku tři Viktorovy nezletilé dcery a vyhostil je z Doldastamu i z Kaninského království. To Viktora nesmírně rozzuřilo a přísahal pomstu každému, kdo bude mít s provedením toho rozsudku něco společného.

Evert se tomu tehdy vysmál, podle něj byl už Viktor mrtvola. Jenže Dáligovi se v noci nějak podařilo z vězení utéct a dalších patnáct let byl na útěku.

Můj otec neměl s Dáligovým odsouzením nic společného, to byla výhradně králova záležitost. Jenže Viktor se pochopitelně účastnil Evertovy korunovace, stejně jako všechna doldastamská šlechta. Musel vidět, komu nový král skládá přísahu, že nemocného Berita Abbotta zastoupil můj otec. Takže mohl snadno uvěřit, že i můj otec má podíl na rozhodnutí přeskočit v následnických nárocích jeho dceru.

Což by konečně mohlo vysvětlit, proč se Konstantin Black pokusil tátu před čtyřmi roky zabít. Byla to součást Dáligovy pomsty.

S tehdejším kancléřem Beritem Abbottem to šlo rychle z kopce, trvalé následky nemoci ho nakonec v roce 2001 donutily odstoupit z funkce, a na místo kancléře byl povýšen jeho zástupce. Berit zanedlouho poté zemřel, takže na něm už pomstu vykonal čas. Proto se asi Konstantin soustředil na dalšího „provinilce“ – mého otce.

Jenže proč Konstantin? Když se to celé semlelo, bylo mu sedmnáct. Cvičil se na stopaře, chtěl se dostat do Hödrageu, se šlechtou nebo královskými kruhy neměl nic společného. Podle všech záznamů byl loajální občan království, nikdy se nepodílel na žádných protestech nebo rebéliích.

Jak se Dáligovi podařilo získat Blacka, aby mu pomáhal vykonat pomstu? A proč čekal tak dlouho, než se začal mstít? Konstantin se mého tátu pokusil zabít až jedenáct let poté, co Viktor vyslovil tu strašnou přísahu.

A jak tohle všechno souvisí s Blackovým honem na podvržence? Že by se snažil být něco jako krysař – odvést někam všechny děti a chtít za ně výkupné, kterým by podle takového scénáře mohla být jediné králova hlava.

Dejme tomu, ale proč by do toho Viktor zatahoval Skojary? Ti neměli vůbec nic společného s domnělou křivdou Dáligově rodině. Neudělali nic, zač by se jim měl mstít.

Moje pátrání v knihovně sice vyneslo na svět souvislosti, o nichž jsem předtím nevěděla, jenže pořád tady spousta dílků chyběla, a já tak byla frustrovanější než kdy předtím. Měla jsem kolem sebe tolik knih a tolik informací o svém lidu, a přece jsem nedokázala najít odpovědi.

V krbu už dohořivaly poslední oharky, ale byla jsem radši, že je tu chladno, udržovalo mě to bdělou, když jsem se hrbila nad starými svazky. Nakonec jsem to ale stejně nevydržela

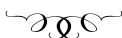
a moje tělo se poddalo vyčerpání. Ani jsem nevěděla jak, ale usnula jsem.

V jednu chvíli jsem si četla, řádky se přede mnou ve slabém světle rozmazávaly, a pak jsem najednou vypnula, ponořila se do bezesného spánku. Aspoň zpočátku. Pomalu se z bílé mlhy začala vynořovat tvář, nabývala jasnějších obrysů, její víčka se bou šklubla a otevřela se a na mě se upřely safírové oči.

Nějak jsem věděla, že to je Linnea, ztracená skojařská královna.

Objevily se i její rty s rudou rtěnkou, kterou měla minule, a nakonec celý obličej lemovaný svatozáří vlnitých platinově blond vlasů, osvětlený jasně bílým světlem zezadu. Potom jsem ji uslyšela tak jasně, jako by mi šeptala do ucha.

Najdi mě.

Tonåren

Když jsem se blížila k domu, kde jsem vyrůstala, viděla jsem mámu, jak odhazuje sníh z chodníku.

Z volně sepnutého uzlu se jí uvolňovaly prameny vlnitých plavých vlasů a splývaly jí po ramenou. Chlad jí zbarvil tváře do růžova. Moje matka měla vyšší postavu a její štíhlá krása sice působila klamavě křehkým dojmem, ale ve skutečnosti byla vysportovaná a silná, takže dokázala nabírat těžký mokrý sníh na lopatu s naprostou lehkostí.

„Bryn!“ Zeširoka se na mě usmála. „Dneska jsem tě nečekala. Myslela jsem, že máš výcvik.“

„Je sobota, tak nám dali pauzu,“ zalhala jsem.

Protože když se království chystalo na válku, volné víkendy byly minulostí. Možná nám v neděli dovolili odejít z tréninku trochu dřív, ale úplně volno nebylo nikdy. Jenže já dneska nešla do práce a nejspíš nepůjdu ani zítra a pozítří... Ovšem to jsem zatím mámě vykládat nechtěla.

Když jsem se probudila v knihovně s příšernou křečí v krku, ten sen mě pořád pronásledoval. Připadal mi zároveň nesku-
tečný i reálný. Měla jsem téměř jistotu, že to byla lysa, i když

jsem předtím žádnou nezažila. Lysy jsou sice běžnější mezi Trylly, kteří mají silně vyvinutou psychokinezi, ale vyskytují se i mezi Kaninci, Skojary, dokonce i Vittry.

Lysa je něco mezi společným snem a astrální projekcí. Je to schopnost vstoupit prostřednictvím vize do myšlenek někoho jiného, obvykle do jeho snu. Pokud u trolla není sklon k lysám obzvlášť silný, což u Skojarů nebývá – ti zrovna psychokinetickými schopnostmi neoplývají –, pak se má za to, že dokáže vyslat lysu jen v případě hrozícího nebezpečí. Naléhavost a strach posílí jeho telekinezi natolik, že dojde k lyse.

Netušila jsem, proč si Linnea jako příjemce své lisy vybrala zrovna mě, ale měla jsem aspoň důkaz, že je naživu, a jedno jsem věděla jistě: Musím ji najít.

Sotva jsem se ráno probudila, měla jsem nutkání rozběhnout se okamžitě za mámou a povědět jí o tom, jenže jsem byla neupravená a neosprchovaná, což by ji vyděsilo. A tak jsem zaběhla do svého bytu, kde jsem se dala do pořádku, než jsem vyrazila do domu rodičů. Musela jsem si dávat pozor a pohybovat se nenápadně, protože správně jsem měla být na výcviku. Kdyby mě někdo zahlédl – zvlášť Ember, Tilda nebo Ridley –, věci by se zbytečně zkomplikovaly, a na to jsem neměla čas.

„Stalo se něco?“ zeptala se máma a ustaraně přimhouřila oči. Natáhla ruku v rukavici a opatrně se dotkla blednoucí modřiny na mém spánku. V den našeho návratu to vypadalo mnohem hůř, a tehdy nad tím taky máma pořádně vyšilovala.

„Jsem v pořádku,“ ujistila jsem ji s úsměvem. „Jen jsem doufala, že by sis na mě mohla udělat chvilku čas.“

„Ale ano, jistě.“ Svěsila ruku a ukázala směrem k domu. „Pojď dál.“

Počkala jsem, až si obě svlékneme zimní bundy a těžké boty, a pak ještě déle, než máma uvaří horký ostružinový čaj. Už jsem se nemohla dočkat, až na ni vychrlím všechny svoje

otázky, ale snažila jsem se ze všech sil předstírat, že tohle je normální návštěva.

„Táta je v paláci na nějaké schůzi,“ vysvětlovala mamka, když přede mě postavila na kuchyňský stůl hrníček s čajem. Pak si sedla proti mně a sama se hned napila.

„Asi se to na něj teď valí, s tím vším, co se děje,“ politovala jsem ho.

Máma přikývla. „To na tebe určitě taky.“

„No, je toho hodně,“ připustila jsem a ponořila se do rozpačitého ticha.

„Tak už to vyklop.“ Mamka se opřela a s pobaveným úsměvem mě pozorovala. „Přišla sis o něčem promluvit, tak nemá smysl kolem toho chodit jako kolem horké kaše.“

Zhluboka jsem se nadechla a skočila do toho rovnýma nohama. „Konstantin Black byl ve Stovattenu, aby unesl Linneu, ale neudělal to. Přísahal na svůj život, že neví, kde je, a zdá se, že to neví ani nikdo jiný ve Stovattenu. Aspoň ne lidi, kterým na ní nejvíc záleží.“

Máma se nad tím zamyslela. „A ty Blackovi věříš?“

„Ano,“ přiznala jsem. Máma se prudce nadechla, ale nijak to nekomentovala. „Jsou tři možnosti. Buď ji unesl Konstantin a zabil ji, nebo ji zabil někdo ze Stovattenu a snaží se to hodit na Konstantina, nebo utekla. Podle prvních dvou scénářů je mrtvá, takže stojí za to se zabývat jedině třetí variantou.“

„Ty myslíš, že utekla?“ To už probudilo mámin zájem. „Proč by to dělala?“

Sešpulila jsem rty a přála si, aby se to dalo říct nějak jinak. Moje matka není zvlášť pomstychtivá nebo nenávislná osoba, ale nemohla jsem jí mít za zlé, že vůči Konstantinovi cítí jen hněv a nedůvěru. Koneckonců jí málem zabil manžela i dceru.

„Myslím si, že ji Konstantin přišel varovat,“ řekla jsem konečně. Máma sklopila oči a poposedla si. Cítila jsem, jak v ní narůstá podráždění, ale rychle jsem pokračovala. „Myslím, že

po tom, co se stalo Emmě Costarové v Calgary, když ji Bent Stum neúmyslně zabil, Konstantin nechtěl, aby se ještě někomu něco stalo.“

„Bryn.“ Máma zvedla hlavu a přejela po mně tvrdým pohledem. „Tomu přece nevěříš.“

„Ta událost ve Stovattenu je vážně divná.“ Dělal jsem, jako bych její poznámku přeslechla. Tuhle při jsem vyhrát nemohla, a tak jsem se do ní radši nepouštěla. „Nezapadá to do Konstantinova vzorce – předtím byl jeho cílem vždycky nějaký podvrženec, který ještě žije u lidí. Linnea byla skojarská královna, žila ve svém paláci, nikdy nebyla podvrženec.“

Máma přejížděla prsty po šálku čaje, otáčela s ním na stole, dívala se do tekutiny. Ramena měla strnulá, celé tělo napjaté nervózní pozorností.

„Řekněme, že ti věřím,“ ozvala se zdráhavě. „Takže proč jsi přišla? Myslíš si, že bych ti já mohla nějak poradit?“

„Jestli je pravda, co si myslím, a někdo Linneu varoval, že by měla utéct ze Stovattenu – kam by šla?“ zeptala jsem se.

Linnea se stejně jako moje máma narodila a vyrostla ve Stovattenu. Nejspíš se nikdy nesetkala s žádným člověkem a stěží kdy vycházela z paláce, leda když si šla zaplavat nebo jela na nějakou královskou návštěvu. Kvůli skojarským zábrám by se nikdy nemohla vydávat za obyčejnou ženu a ukrývat se mezi lidmi.

Skojarové už v dnešních časech neměli moc peněz, většina jejich majetku ležela v podobě vzácných šperků v sejfech. Po Linneině zmizení se nikdo nezmínil, že by v paláci něco postrádali. Takže pokud byla na útěku, tak bez peněz.

Její možnosti byly tudíž hodně omezené – chudá, bez střechy nad hlavou, krásná, ale ne úplně lidská dospívající dívka. Kam se mohla podít?

„Když jsem dospívala ve Stovattenu, zamčená v tom ledovém paláci, zatímco se mě rodiče snažili prodat nápadní-

kovi, který nabídne nejvíc, často jsem snila o útěku,“ přiznala tiše mamka. „A nakonec jsem utekla s tvým otcem, ale něco takového si u Linney neumím představit. Určitě se neskrývá tady v Doldastamu – my Skojarové jsme tu dost nápadní.“

Slabě se na mě usmála a já věděla, jak bolestně pravdivé její konstatování je. Linnea s nápadně bílou pletí, plavými vlasy a žábry by se nemohla ukrývat u žádného jiného kmene trollů.

„Takže tě nic nenapadá?“ zkusila jsem to znovu. „Nevyprávěla jsi mi jednou, jak jsi kdysi s nějakou kamarádkou na týden utekla z domova, když jsi byla v pubertě?“

Po mámině tváři přelétl záblesk teskného překvapení a pak se jí koutky rtů trochu zdvihly. „Ano, tonåren. Skoro jsem na to zapomněla.“

„Tonåren,“ zopakovala jsem a snažila se vybavit si, co mi o tom vyprávěla.

„To není oficiální termín,“ vysvětlovala máma. „Jen výraz, který jsme používali pro to, když to už dospívající šlechtické děti jako my nemohly vydržet. Ty bez žaber vyrážely do lidského světa, na týden nebo na dva se ztratily v nějakém městě a pak se zase vrátily zpátky.“

Jenže moje nejlepší kamarádka měla žábry a já nechtěla jít bez ní, takže jsme se rozhodly pro jinou možnost,“ pokračovala máma a pořádně se napila čaje. „Pro jezero Isolera.“

„Jezero Isolera? O tom jsi mi nikdy nevyprávěla,“ podivila jsem se.

„Skoro jsem na to zapomněla. Připadá mi to jako napůl zapomenutý sen.“ Zavrtěla hlavou. „Byl to příběh, který jsme slýchali od dětství, o kouzelném místě, které zaklela v prastarých časech jedna mocná královna tak, aby vždycky poskytovalo hřejivé, soukromé útočiště. Byla to oáza, kde se i uprostřed drsných kanadských zim dalo plavat venku.“

A ta magie od něj drží dál lidské zvědavce i trolly, kteří tam nemají co pohledávat,“ líčila máma dál. „Všichni, kdo tam byli, si později nejsou jistí, jestli se to opravdu stalo, nebo jestli to byl jen sen.“

„A je to pravda? Tys tam byla?“ zeptala jsem se přímo.

„Já...“ Máma se soustředěně zamračila a povzdychla si. „Upřímně, nejsem si tím jistá. Jenže pokud Linnea před někým prchala a věřila tomu, že jezero Isolera je skutečné, stejně jako jsem tomu v jejím věku věřila já, pak by se uchýlila tam.“

„Kde to je?“ vyhrkla jsem a snažila se přitom potlačit svoje vzrušení.

„Plavej den kolem pobřeží a pak jdi půl dne na sever. Když neuhneš ze správného směru, najdeš ho pod nejjasnější hvězdou,“ pronesla máma zasněně, jako by opakovala slova z pohádky.

„Nemůžeš mi dát nějaký přesnější údaje?“ zeptala jsem se s nadějí.

Máma se na mě podívala a nazdvihla obočí. „Souřadnice kouzelného místa, které nejspíš neexistuje? Ne, promiň, to nemůžu. To je jako ptát se, jak se přesně dostaneš do Narnie.“

„Projdeš zadní stěnou skříně a jsi v Narnii. To je celkem konkrétní.“

Máma protočila panenky, ale odstrčila židli a vstala. „Pojď do tátovy pracovny. Když se podíváme na mapu, třeba se rozpomenu trochu líp.“

Šla jsem za ní do tátova doupěte plného nepořádku. Máma sundala z jedné police velký těžký atlas a položila ho na stůl. Na rozdíl od lidských atlasů tenhle zobrazoval teritoria trollů, naše velká města a významná místa, ale to všechno se překrývalo s vyznačenými lidskými sídlišti, abychom se dokázali orientovat, když se ocitneme ve světě lidí.

Mamka se sklonila nad atlas a něco si pro sebe mumlala. Stála jsem vedle ní. Nerozuměla jsem každému jejímu slovu,